

Liefde zonder grenzen

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief
Nog één keer
Die ene zomer

Annabel de Roos

Liefde zonder grenzen

3

Copyright © 2012 Annabel de Roos en Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5356 0 \ NUR 343

Hoofdstuk 1

‘Ik hou echt niet van verrassingen,’ zei Amber. ‘Écht niet. Ik meen het.’

‘Vertrouw me nou maar,’ zei Janine, die naast haar fietste. ‘Het wordt leuk. Er komen alleen maar gezellige mensen.’ Amber zuchtte. Janine had een welkomthuis-feestje voor haar georganiseerd en ze mocht de details niet weten. Ze had er een hekel aan als ze niet precies wist wat ze ging doen. Buiten rook het alsof de hele buurt vanavond hutspot at. Amber ging bijna over haar nek van de wortel-ui-lucht. Ze had twee zware boodschappentassen aan haar stuur hangen en moest moeite doen om haar fiets recht te houden. Janine fietste inmiddels een stukje voor haar en manoeuvreerde haar fiets behendig de stoep op. Amber probeerde achter Janine aan te fietsen, maar ze had niet genoeg vaart en kreeg haar voorwiel de stoep niet op. Ze stapte af en besloot het laatste stukje te lopen.

‘Wat doe je?’ riep Janine, die inmiddels bij Ambers huis was en haar fiets in het rek zette.

‘Ik kom de stoep niet op met die tassen.’

‘Een halfjaar in Guatemala en je kunt niet meer fietsen? Ha, ha!’ riep Janine. Haar beste vriendin leek het allemaal enorm grappig te vinden, maar Amber kon er echt niet om lachen. Ze was moe en door de regen plakte haar haar aan haar gezicht en was haar jas doorweekt. Ze voelde hoe haar ogen begonnen te prikken en ze deed heel hard haar best om haar tranen tegen te houden. Janine, die met haar roze regenjas met capuchon wél goed was voorbereid op de regen, kwam naar haar toe gelopen en pakte de tassen van haar stuur. ‘Hé, wat is er nou? Je moet toch niet huilen?’

‘Het is veel te zwaar om te fietsen met die tassen. En het is koud en het stinkt buiten!’ Amber haalde haar neus op.

‘Meisje toch,’ zei Janine. ‘Het is gewoon vermoeidheid.’

‘Ja, dat denk ik ook,’ zei Amber snikkend. En heimwee naar de zon. En liefdesverdriet, dacht ze.

‘Ik kom je om negen uur ophalen, oké? Trek iets leuks aan!’

Amber knikte.

‘En eet iets! We hebben net je hele koelkast volgestouwd.’

‘Je weet dat ik niet kook.’

‘Dan neem je een boterham. Tot vanavond!’ Janine zwaaide en liep de lange, steile trap naar de voordeur af. Amber sloot de deur van haar huis en liep de woonkamer weer in. Haar vriendin moest nog even ‘iets regelen’ voor vanavond en Amber was blij een paar uurtjes voor zichzelf te hebben. Ze plofte neer op haar rode bank en legde haar voeten op de houten koffietafel. Ze keek om zich heen en nam de woonkamer van haar appartementje op twee hoog in zich op. De crèmekleurige gordijnen voor de hoge ramen aan de voorkant van haar huis, het lichte laminaat, de grote grijze eettafel met de witte stoelen, de zwarte Ikea-boekenkasten die ze daarnet met Janine samen weer had ingeruimd, de ingelijste kunstposter boven haar schouw. Na drie weken bij haar ouders in Brabant te hebben gelogeed, was ze gisteren weer in haar appartement in Utrecht getrokken en het voelde goed om er weer te zijn. Op aanraden van haar ouders, vrienden, collega’s en eigenlijk iedereen die ze erover had gesproken, had ze haar appartement niet opgegeven, maar onderverhuurd. Er had een dochter van een collega van haar vader gewoond en Ambers ouders hadden geregeld dat het meisje op tijd vertrokken was, zodat ze haar appartement weer terughad.

Misschien was het naïef geweest, maar Amber had echt niet gedacht dat ze hier ooit weer zou wonen. Toen ze een halfjaar geleden op Schiphol haar vrien-

den en familie had uitgezwaaid, had ze gedacht dat ze voorgoed uit Nederland zou vertrekken. Ze had gedacht dat ze een nieuw leven in Guatemala op zou bouwen en dat ze daar voor altijd samen met Gonzalo zou wonen.

Het was nu bijna zes jaar geleden dat ze Gonzalo voor het eerst had ontmoet. Ze was toen tweeëntwintig. Ze zat op de school voor journalistiek en had vier maanden stage gelopen bij een krant in Guatemala-Stad. In haar eerste vrije weekend was ze met een paar andere buitenlandse stagiaires de kroeg in gedoken en daar had ze hem aan de bar zien staan. Amber was die eerste week eerlijk gezegd nogal teleurgesteld geweest over het aanbod van mannen. In plaats van de sexy latino's op wie ze had gehoopt, waren het voornamelijk vadsige mannetjes met bierbuiken die allemaal minstens een kop kleiner dan zij waren. Maar Gonzalo was een soort jongere versie van Antonio Banderas. Hij was lang, had brede schouders en golvend zwart haar. Hij stond daar met zijn rug tegen de bar in een wit hemd, met een biertje in zijn hand en hij was alles waar Amber ooit van had gedroomd. Alles wat al die Nederlandse suffe jongens niet waren. Dit is hem, had ze gedacht.

'Zenuwachtig? Je bent zo stil,' zei Janine. Ze hadden hun fiets bij het postkantoor neergezet en ze lie-

pen samen naar De Zaak, hun Utrechtse stamkroeg. Janine had niets gezegd, maar Amber had zo het vermoeden dat al haar vrienden daar waren. Ze had na haar terugkomst met de meeste mensen wel gemaïld of ge-sms't, maar Janine was de enige die ze had gezien en echt had gesproken. Ze vond het moeilijk om iedereen onder ogen te komen. Het voelde toch een beetje als een mislukking allemaal. Ze had iets geprobeerd, maar het was niet gelukt. Ze had gefaald. En het erge was... iedereen had het kunnen zien.

'Denk je dat iedereen het heeft gezien vorige week zondag?' zei ze zachtjes.

Janine zei niets en beet op haar lip.

Amber wist genoeg. Ze hadden waarschijnlijk met zijn allen gekeken. Wijntjes erbij, chips op tafel. Ambers afgang. Anderhalf uur topvermaak op de Nederlandse televisie. Dat was weer een van de nadelen van haar opleiding en baan als journalist. Bijna al haar vrienden werkten bij de krant, de radio, de tv of, net als Amber, bij een tijdschrift. En dan had je wel eens iemand nodig. Bijna dagelijks kreeg ze mailtjes in haar inbox: 'Ik zoek voor een interview (met foto!) iemand die ruzie heeft met haar moeder.' 'Wie weet er iemand met verstand van vogels die ik wat kan vragen voor de radio?' 'Gezocht voor artikel in de krant: mensen die geen geld hebben voor een vakantie dit jaar.' Enzovoort, enzovoort... Zelf maakte Amber

ook gretig gebruik van haar eigen netwerk. Dus toen ze een mailtje had gekregen dat een vriend van een vriend voor het programma *Liefde zonder grenzen* iemand zocht die voor de liefde ging emigreren en of dat niet iets voor haar was, dacht ze: waarom ook niet? Leuk voor de mensen thuis, leuk voor later.

Amber en Janine staken arm in arm het stadhuisplein over naar hun favoriete kroeg. Het was spekglad door de regen en Amber deed haar best om niet onderuit te gaan op haar pumps. Na een halfjaar slippers en drie weken lang pantoffels was het wel weer even wennen op deze schoenen. Maar met pumps was ze een stuk langer en als ze langer was, voelde ze zich zekerder. Bij de deur kneep Janine Amber even kort in haar arm. ‘Relax, lieverd. Probeer gewoon te genieten van de avond.’

Amber opende de deur en werd overspoeld door warmte en – dat moest ze toegeven – een heerlijk vertrouwd gevoel van herkenning. De bar aan de linkerkant, de bruine tafels en stoelen, de banken achterin.

‘Amber alert!’ klonk het van achter in de kroeg. Een gigantisch lange jongen met zwarte stekels, ringen in zijn oren en slungelige armen en benen waar hij zich geen raad mee leek te weten, baande zich een weg naar de voordeur. ‘Aan de kant, mensen, aan de kant! Maak ruimte voor de BN’er!’

‘O, nee. Niet boos worden, oké?’ Hij bedoelt het

goed,' fluisterde Janine in haar oor.

Maar Amber was niet boos. Ze voelde haar mondhoeken vanzelf omhoog krullen. Wat had ze Guido gemist. Haar allerbeste lieve homovriendje, die misschien niet altijd even tactisch was, maar die haar als geen ander aan het lachen kon maken. Guido was nooit enthousiast geweest over haar Guatemala-plan. Ze had hem de afgelopen weken gemedend, bang dat hij haar zou overladen met 'zie je nou wel, ik had gelijk'.

'Guido!' riep ze. Voor ze het wist had hij zijn armen om haar middel geklemd en voelde ze hoe haar voeten loskwamen van de grond. Nadat hij haar weer had neergezet, keek hij haar met samengeknepen ogen aan.

'Meid, wat ben jij bruin,' zei hij. Hij richtte zich tot Janine. 'Dat is toch niet normaal? Dries Roelvink is er niets bij!'

'Op Amber en op Utrecht!' Janine stond op de bank in het achterste hoekje van de kroeg en bracht de zoveelste toast van de avond uit. Ze stak haar glas de lucht in en de helft van de inhoud klotste over de rand. Haar blonde krullen veerden op en neer.

'Op dat stomme tv-programma. Proost!' viel Guido haar bij, die net als Janine niet meer helemaal helder uit zijn ogen keek.

Er waren een stuk of vijftien mensen geweest. Al haar Utrechtse vrienden, een paar ex-collega's en zelfs een paar meiden van vroeger die in Brabant woonden. Janine had haar best gedaan en het was een fantastische avond geweest, dat moest Amber toegeven. Ze was zo bang geweest dat iedereen haar uit zou lachen of haar enorm zielig zou vinden, maar in plaats daarvan zeiden haar vrienden alleen maar dat ze zo sterk was geweest. Ze vonden het moedig van haar dat ze weer terug was gekomen. Een paar mensen hadden gezegd dat ze het zo knap vonden hoe ze tegen Gonzalo's moeder was ingegaan. Want ja, iedereen had de aflevering van *Liefde zonder grenzen* gezien vorige week. En misschien hadden ze het wel met elkaar afgesproken, maar niemand was er negatief over. Voor het eerst sinds haar thuiskomst had Amber niet meer het gevoel dat ze voor altijd onder haar dekbed wilde liggen, zodat ze nooit meer iemand hoefde te zien. Hoe had ze zo stom kunnen zijn om te denken dat haar eigen vrienden haar zouden uitlachen? En haar ex-collega Monique had gezegd dat ze dinsdag even op de redactie langs moest komen. Om een kopje koffie te drinken. En om het even ergens over te hebben. Ze vroeg zich af waar Monique het over wilde hebben. Zou er misschien iets te regelen zijn? Kon ze haar oude baan terugkrijgen?

'Proost! Amber, proost!' Guido klonk zijn glas te-

gen het hare. Amber had zich gelukkig ingehouden met de drank, maar Janine en Guido hadden flink doorgetankt.

‘Proost, Guido,’ zei ze. Ze gaapte. Het was wel weer mooi geweest. Het was nog druk in de kroeg, maar van hun groepje waren ze nog met zijn drieën over.

‘Niet gapen! Je bent toch niet moe?’ schreeuwde Janine net iets te hard in haar oor.

‘Het is halftwee, joh. Ik duik zo mijn nest in.’

‘Nee!’ gilte Guido. ‘We gaan nog dansen!’

‘Ja, we gaan dansen! Er is een nineties-feestje in Tivoli,’ viel Janine hem bij.

‘Jongens, ik ga even plassen. Ben zo terug.’ Amber schoof haar stoel naar achteren en stond op.

Op de toiletten bekeek Amber zichzelf in de spiegel. Ze was inderdaad bruin. Met haar zongebruinde huid en lange bruine haar was ze niet eens zo opgeval- len in Guatemala. Het was dat ze felgroene ogen had, maar van een afstandje had ze zo door gekund voor een latina. Oké, terug de kroeg in. Tijd om Janine en Guido ervan te overtuigen dat ze met zijn tweeën naar Tivoli moesten, dacht ze.

Ze stapte de klapdeur door en liep richting de bar om de rekening te vragen. Janine zou er wel op staan Ambers drankjes te betalen, maar ze kon in elk geval de bon even vragen. Ze probeerde tussen twee barkrukken door de aandacht van de barman

te krijgen. Vanuit haar ooghoek zag ze hoe Janine en Guido hun armen wild in de lucht zwaaiden en rondjes draaiden. Ze grinnikte. Hun dansfeestje was al begonnen, blijkbaar. Het was fijn weer vrienden in de buurt te hebben. Ook al gedroegen ze zich als een stel kleuters, af en toe. In Guatemala had ze alleen haar schoonfamilie gehad. En ze werd gillend gek van die mensen na een halfjaar. Nou ja, na een maandje of drie eigenlijk al.

‘Amber?’

Ze schrok op uit haar gedachten van een wel heel bekende stem. Wie was dit? Dit was toch niet... Ze draaide zich langzaam om.

‘Hé, Amber!’ zei degene die achter haar stond. Hij keek haar met een verwachtingsvolle blik aan.

Dit was niet waar. Dit kon niet waar zijn. Niet hij. Niet hier. Het voelde alsof haar benen haar niet meer konden tillen en het hele café draaide. Ze kreeg het ineens benauwd. Ze moest naar buiten. Frisse lucht. Ze rende langs de man heen, griste haar tas en jas van de bank waar Guido en Janine nog steeds bovenop dansten en holde richting de uitgang van de kroeg.

Hoofdstuk 2

‘Ga je me nog vertellen wat er nou precies gebeurde zaterdag?’ Guido trok zijn wenkbrauwen op en keek Amber vragend aan.

Het was maandagmiddag en ze stonden in de rij bij een nieuw koffietentje aan de Oudegracht. Of nou ja, nieuw... het zat er waarschijnlijk al een paar maanden, maar het was nieuw voor Amber. Janine had een drukke baan als verpleegkundige en werkte meestal overdag, maar Guido was freelance grafisch ontwerper en had gelukkig tijd om af te spreken. Ze schuifelden een stukje vooruit. Ze waren bijna aan de beurt.

‘Ik bedoel, je zag eruit alsof je een spook had gezien.’

‘We zijn aan de beurt, ik vertel het je zo,’ mompelde Amber, die zag hoe de jongen achter de toonbank hen ongeduldig aankeek.

‘Een cafeïnevrije latte macchiato met magere sojamelk en hazelnootsiroop. Geen cacao,’ zei Guido.

Zag Amber het nou goed en knipoogde Guido naar

de jongen? Daarom wilde hij hier dus per se heen.

‘En jij?’ zei de koffiejongen.

‘Een espresso, alsjeblieft,’ zei Amber.

De jongen reageerde niet.

‘Een espresso,’ zei ze nog een keer, omdat ze dacht dat de jongen haar niet gehoord had.

‘Hé, ben jij niet...was jij niet op televisie laatst? In Honduras? Met die Speedy Gonzales?’

‘Guatemala. En hij heet Gonzalo.’ Amber voelde hoe ze rode vlekken in haar nek kreeg. Ze had het ineens bloedheet.

‘Shirley. Shirley!’ De koffiejongen riep zijn collega die een eindje verderop koffie stond te schenken. ‘Weet je nog waar we het gister over hadden? Over dat programma? Kijk eens wie hier staat!’

‘Nou ja!’ De collega keek op van haar koffiekopjes. ‘Wat toevallig! Heel goed hoor, meid, dat je daar weg bent gegaan. Ik bedoel, wat zei hij nou precies? “Een vrouw moet kunnen koken?” Be-la-che-lijk. Net de middeleeuwen daar.’

‘Ja, dat zeiden wij gister nog tegen elkaar. Net de middeleeuwen daar in Honduras,’ zei de koffiejongen tegen Amber.

‘Guatemala.’ Amber haalde diep adem. Het was haar nog niet overkomen dat ze herkend werd. Maar dat was ook niet zo gek, aangezien ze amper buiten was geweest sinds de uitzending.